

Mijn zoon Justin: wat een schat!

Vrijdag 3 april jl. was de verjaardag van mijn zoon Justin, en nu wil ik graag vol vreugde en dankbaarheid enkele gedachten met jullie delen.

Justin doet het goed in zijn tehuis, hoewel het voor hem en voor ons heel moeilijk is dat we hem momenteel in het weekend niet naar huis kunnen halen, zoals voorheen. Maar we zijn intens dankbaar voor Amanda, de manager van Justins huis: ze is geweldig. Ze stuurt ons vaak foto's van onze zoon, en Justin ziet er gelukkig uit. De afgelopen maanden, toen hij nog in het weekend thuis mocht komen, zei hij vaak tegen mij, wanneer hij een zekere spanning in mijn stem bemerkte: "Laat het toch los." Dus nu moet ik zijn advies wel opvolgen...! De 33ste verjaardag van onze prachtige zoon is een goede gelegenheid om stil te staan bij het mysterie van zijn leven, een en al pure genade, een geschenk voor ons en voor vele anderen. Want Justin is echt een mysterie... van beminnelijkheid en licht. (Telkens wanneer ik in deze tekst zal verwijzen naar iemand met een verstandelijke beperking, zal ik het woord 'schat' gebruiken, want ik denk dat hun hart – vergeleken met het onze – nog het meest bekwaam is). In zijn eenvoud en zuiverheid nodigt Justin mij telkens opnieuw uit tot stille verwondering over het diepste wezen van de mens! Justin leeft volledig in deze wereld, in het hier en nu, maar hij verwijst ook naar een andere wereld van pure liefde en vreugde. Dat is het grote talent van onze 'schatten': ze weten op de een of andere manier de hemel op aarde te brengen.

Dankzij onze 'schatten' zijn wij als hun ouders en vrienden beter in staat om de diepe betekenis te ontdekken die verborgen ligt in de indrukwekkende en tegelijk tedere ontmoetingen van onze Heer Jezus met mensen die gehandicapt of ernstig ziek zijn, vaak omringd door hun ouders en vrienden. Zoals de bedroefde vader die schreeuwt om de genezing van zijn zoon; de wanhopige moeder die smekend een pleidooi houdt voor haar kind en zichzelf vergelijkt met de honden die de kruimels onder de tafel opeten; de zelfdestructieve, psychotische zonderling die geketend in de grotten van Gerasene verblijft; of de hartverscheurende genezing van de man die blind is vanaf zijn geboorte, een bedelaar. De leerlingen proberen de blindheid van de man te verklaren door te verwijzen naar de schuld die hieraan wel ten grondslag moet liggen. Ik ben zeker niet de enige ouder die ten prooi viel aan deze troosteloze zienswijze toen Justin als kleine baby een ernstig hersenletsel kreeg en ik door verdriet werd overweldigd. Zijn de reacties van de leerlingen zo anders dan de onze? Sommige mensen hebben grote moeite om iemand met een gebrekkig verstand te beschouwen als een volledig menswaardig persoon. Niemand zou zo om aandacht moeten 'bedelen'.

Maar Jezus antwoordt: *Noch hij, noch zijn ouders hebben gezondigd; hij werd blind geboren opdat de werken van God in hem zouden worden geopenbaard.* Toch was er voor Justin geen wonderbaarlijke genezing van zijn hersenletsel! Wat zijn dan die 'werken van God', waar vinden we die troost en kracht van Jezus in het leven van Justin en in dat van ons?

Laat me er meerdere noemen. Om te beginnen: mijn eigen leven, dat door Justin werd getransformeerd! Voorheen was ik me totaal niet bewust van die andere wereld waarin mensen geconfronteerd worden met gebreken en beperkingen, en het lijden dat daarmee gepaard gaat. Justin nam me mee naar die wereld en opende mijn hart. In en door Justin raakte Jezus mijn ogen aan en mijn blindheid begon gaandeweg te genezen waardoor ik deze 'schatten' in mijn eigen omgeving kon waarnemen. Ik zag steeds beter dat niet zozeer Justin 'gehandicapt' was, maar ikzelf, vooral in mijn behoefte om altijd iedereen van mijn eigen gelijk te willen overtuigen. Ik heb vaak gezien hoe Justin en al die andere 'schatten' in staat waren om genezing, vreugde en vrijheid te brengen door mensen hun vermogen tot tederheid, liefde en vriendschap te openbaren. Mijn persoonlijke 'held', emeritus paus

Benedictus XVI, zei dit: *De persoon met een verstandelijke beperking heeft zijn eigen waardigheid, juist in zijn hoedanigheid als gehandicapte. En Christus, die het toeliet dat men hem een doornenkroon op het hoofd zette en die van zichzelf zei dat hij slechts een worm was en geen mens, heeft zichzelf deelgenoot gemaakt van die grote menigte gehandicapten die een boodschap voor de mensheid met zich meedragen. Als mensen die lijden en onze liefde nodig hebben zijn ze in hun leven op bijzondere wijze geroepen tot een speciale zending - als we ons er maar bewust van zijn.* Ik zie hoe Justin en al die andere 'schatten' kleine en krachtige evangelisten zijn, die ons op geheel eigen wijze het 'goede nieuws' brengen dat het hart beweegt.

Nog een ander glorieus werk dat God heeft teweeggebracht doorheen Justins kwetsuren: de christelijke vriendschap en verbondenheid die we mochten ervaren in onze Geloof-en-Licht-gemeenschap en die geworteld is in het gezamenlijk leed dat we met elkaar delen. Als vader van Justin ben ik door de jaren heen steeds beter gaan beseffen dat niet het lijden zelf de echte uitdaging is, maar het lijden dat je in je eentje draagt. Toen Justin aan het begin van zijn leven getroffen werd door die zeldzame en angstaanjagende neurologische ziekte werden we tot in het bot door mekaar geschud. Terugkijkend was het contact met de strijd en het geloof van andere ouders en vrienden essentieel voor ons voortbestaan; ouders en vrienden die allemaal hun gaven bijeenbrengen in een parochiegemeenschap om elkaar geestelijk en emotioneel te ondersteunen. De Heer komt ons tegemoet, Hij is bij ons in onze 'bovenzaal' en zegt tot ons: *Vrede zij u.* Franco is een charmante 50-jarige man die sinds zijn vroegste jeugd dagelijks epileptische aanvallen te verduren had en dat zal waarschijnlijk ook de rest van zijn leven zo blijven. Wanneer hij tijdens onze maandelijkse bijeenkomst zo'n aanval krijgt, worden we allemaal heel stil en wachten in gebed tot de aanval over is. Dat is het enige wat we kunnen doen, maar het is tegelijk alles: om samen te zijn, om ons verdriet en onze pijn, maar ook onze vreugde met elkaar te delen. Onze eenvoudige maandelijkse bijeenkomst is al een voorproefje van het hemels gastmaal dat God zal geven, waar Jezus ons vraagt om op de allereerste plaats die mensen uit te nodigen die een beperking hebben (vgl. Lc 14, 15-24).

Jezus zei ook: *Ik noem jullie vrienden* en dit is de basis van onze vriendschap bij Geloof en Licht. Justins vriendin Geneviève, die tijdens onze maandelijkse bijeenkomst altijd tijd met hem doorbrengt, vertelt: *Ik heb best een moeilijke naam, vaak zijn mensen hem alweer vergeten en dan noemen ze mij Gertrude of Gabriëlle of zoiets... Maar gelijk vanaf de allereerste keer dat ik met Justin speelde, merkte ik dat hij mijn naam zo goed kon onthouden. Het voelde voor mij als heel bijzonder, juist omdat ik wist dat hij jarenlang moeite heeft gehad om te praten. Als mensen mij nu bij de verkeerde naam noemen, dan denk ik even met een warm hart aan Justin, want hij kent mijn naam; voor hem is mijn naam belangrijk, net zoals alle andere namen van de leden van de gemeenschap van Geloof en Licht.* Inderdaad, het is een wonder dat Justin zo goed namen kan onthouden. Hoe zou dat toch komen? Waarschijnlijk omdat dit het enige is wat voor hem belangrijk is: vriendschap en andere mensen ontmoeten. Hij heeft geen behoefte aan andere dingen die de wereld te bieden heeft! Alleen maar: beminnen en bemind te zijn.

Nog een gedachte over het 'wonder'. Ik was enorm geraakt door een tekst van Amber VanVickle. Zij is moeder van een dochter met spina bifida (een 'open ruggetje'). Zelf heeft ze een vergevorderde vorm van kanker. Ze schrijft hoe ze hartstochtelijk maar vergeefs gebeden heeft om de wonderbaarlijke genezing van haar dochter, en hoe verdrietig ze was dat een vriend van haar wel lichamelijke genezing mocht ontvangen voor zijn ernstig ziek kind. *Misschien wil God ons zeggen dat wij zijn liefde niet enkel en alleen mogen afmeten aan het fysieke, aan de wonderen en de genezingen, maar misschien nog meer aan de afwezigheid daarvan; dat Hij ons zijn liefde nog dieper toont in het kruis, in de beproevingen en stormen van ons leven, in de schijnbare afwezigheid van zijn liefde en macht; dat God het verdriet en het lijden toelaat om ons gaandeweg steeds meer binnen te trekken in Zichzelf, in de intimiteit en gelijkvormigheid met Hem, die niet anders kan worden bereikt dan door de deelname aan zijn lijden: het*

lijkt, Heer, alsof U juist de zwaarste beproevingen geeft aan degenen die het meest van U houden; maar alleen omdat men enkel in de overvloed aan beproevingen de nog grotere overvloed van Uw liefde kan ontdekken. Ik denk dat Amber hiermee alles gezegd heeft.

Wij danken U, Heer, voor het mysterieuze en mooie ‘werk van God’ dat Justin is, en de vele andere ‘werken’ waarmee U ons door hem gezegend hebt. Mag ik jullie vragen om een klein gebedje, als kadootje voor Justins verjaardag, dat hij steeds meer mag groeien? En ook voor al die andere ‘schatten’ die de ‘werken van God’ in ons leven zichtbaar maken; voor de ouders van onze Geloof-en-Lichtgemeenschappen en hun ‘schatten’ die nu gedwongen thuis of in hun tehuizen verblijven en nog steeds niet naar hun speciale school of activiteitencentrum kunnen gaan en ook hun vrienden en hun vaste begeleiding moeten missen...

Donald met zijn zoon Justin

Donald Bidd
Gemeenschap "De H. Familie", Canada Oost

Als je Donald wilt schrijven:
donaldbidd@gmail.com